மின்னக்கத் திகைப்பு: பாகைமை ஏன்றும் பாகைமையை வென்றதில்லை. தூவெறுத்தால் தூவெறுத்தலை வென்றதாயினு உலகம் கண்டதில்லை * சாயலைத் தேடி சுற்றிலும் பார்க்கையில் உண்ணுன் மட்டும் தென்படுகிறார் * சிவனை மற்ற யோக்கே நல்லெண்ணங்கள் வரைக்கு கிடைக்கவில்லை கிணயம் அது மையமாக ஊடியும் புரிகிறது * பட்டம், அன்பு ஏன்ற யாரையு ஊமைக்கும் புரியும்; தெரிந்தக்கும் கேட்கும் * உலகில் ஒவ்வையாருவரும் தாகுதான் நாமினது, மற்றிலும் தொடாமாயாத சிந்தையர் போல் தனித்தனியாக நாம் வாழ்கிறோமே அதுதான் தவறுக்கு கொள்ளாம் வேம். * கிண்ண மயமாக, தாந்திரியமாக, திருப்தி நிறைந்ததாக நாம் நம் வாழ்க்கையை கொள்ள வேண்டுமானு ஒரு ஒரு கொள்கையை அன்றிவாரமாக்கொண்டு அதைத் சுற்றியே தனை நம் காரியங்களும் திருக்க வேண்டும் * மனத்துக்கு மனதின் கிளர்ச்சிக்கும் கொடுமையுதான் உலகமக்கள் ஒன்றுபடுவதற்கு தடுமை. கிவ்வாத தீமைக்கு தடுமை சிவகாலே * மக்கள்ள துன்பங்களை யெல்லாம் நாமல்லவா வரவழைத்துக் கொண்டோம். மாறாகியோ கடவுளையோ நொந்தும் பிரயோஜ நமக்கென்ன பொக்கிஷ்ட்டு கிடைக்கிறது * கிலக்கணம்: அந்தரானில் கிலக்கண நூல் ஒரு காரியம் ஏற்படுதாம். அது கிலவேல் கற்றால் கியலாது. ஆதலால், ஆர்கிலக்கணங்களையும் கிதாவது எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி, சிறக்கமாக கொண்டாலன்றி ஒரு நூலை கியற்ற ஆர். மழை பாடுவர்: "கில்லை, உன்னுள் அப்பனே, மொக்கை மலரக் செய்வது சாத்தியமல்லதான். மொக்கை கிலுக்கியவர்; உன்னுள் அதனை கிதுக்கி கிரிய வைக்கவியலாது; நிச்சயம். * உன் வாழ்வில் வட்டவட்டாள் அது வீணுமே உன்னை அதன் கிதுக்கினை கியந்தது வாடும்; கொழுந்தாம் உதிர்ந்து வரும். அவைகளை. வர்ணம் வடமா அதற்கே, அதற்கே வாசனைதான், ஏன்யமோ? * ஆயோ, எதற்கே அதை விணுக்கிறேனு? மொக்கை மலராக்கவது உன் காரியமல்லவே! அப்பனே! ஆதுல், ஏன் மலராக மலர்ச் செய்கிறுனோ, அவன் அதைக் சிகமாய் தெய்து கிழுக்கிறுன். * ஒரு பார்வை அவனடமிருந்து வந்தால் போதும், மலரிதுன் எல்லைக்கோ ஆவதாரு பாயுமே! அவன் தேர்ந்தெடுக்கப்படுதலே தன் கிழ்க்கிறத் திறந்து கொண்டு ஏன்றவாள் மலர் நடனமாடும் கோலாகலம் ஏன்னே! கிழக்கிலிருந்து மேகங்களைப் போல்லவா வர்ணங்களும் ஒலைமையும் கலந்து மலரை மொய்க்கத் தவைக்கின்றன! * ஆம்; ஏன் மலருக்கே கிழுக்கு வரிய காற்றுத் தருகிறுனே... அதை அவன் கிரமமின்றி தெய்து கொண்டிருக்கிறுன்; பாட்டிறுனு பதிந்துக் கிடக்கும் அந்தரம் எவ்வளவோ சதாரணம் பொருத்தவர்கள் கொண்டது. அன்பு ஆர்மாதுயவம், கிரண்டிற்கும் பொதுவானதாய் மொக்கு மலராகும் தன்மையை உவமை கூறுவாம் போதும். * மலர் மணம் வாதுயியதாம் தூக்கு வாடுகிறது என்று வருமென்று. புதிப்பக் கிறாரை மணம் வெதுத்தது. அதை கிரவேனிற் காலத்தில் ஒன்றல் ஆன் ஊர்க்கேட்டு வாட்டதாம். ஏன் வாழ்க்கை அந்தமற்ற தாகியதே என்று மணம் மலரிதுன் ஓலமிட்டது. 'மணம் தாராதே கிரை ஒருக்கே'! என்று ஒருவேள் கேட்டது. அது மேலும் அல்லாயது! வாழ்நாம் முடிவுக்கு வருகிறது; பயப்படாதே! உன் ஊர் எல்லாம் வாடமாத்துன்ன அகண்டமான ஆகாயத்தின் கலந்து நிற்கையாள் உன் மணத்தின் கோக்கர்தான் என்ன ஏன்பது நீ தாராகவே அறுவாய் * அவ்வியற்கோர் யாவரேமோ அமைதியுமும் நாளை! அன்பு வினை தேய்ந்து நலம் வைத்திலும் நாளை! * எண்ணமாரர்! வாழுவாரர் மாதிரி உங்களுடைய சக்தி உங்களுக்கே தேயவாகியே! * மிகு தங்கத்திலே அன்றாடி வாழ்ந்த மாதிரி கலந்தது அந்தக் கோவி! * காலன் கிழ்வெவ்வ வழி வெழுத்த மாதிரி கிருந்தது அவன் ஊரல்! * ஊரையர் ஏன்னுன் கோறையை பார்க்கும் தன்மையர் போல் * ஆறுன கருதி படுங்கருதி * ஆட்டம் தொடங்க அரையர்யணம்; அதை கிறுத்த ஒரு யணம்! * ஒரு நாள் கிருத்தக்கு மினை ஊத்த மாதிரி * கோயல் மாட மாதுன மதுத வைத்த கிரிகிறுன் * வாடைக்கு கொடுத்த வண்டியை ஆடை தேய்ப் கண்ட தூரம் போல் ஆகாயம் * கிரண்டு தூத்தாடைம் மத்தனம் போல் உனது வாழ்வோன் * மின்னாந்து போன கிடத்தில் தூயவ் வைத்தை கண்டமாதிரி * மனுன் ஏதோ ஒரு தவறையாகாக்காக ஏற்படுத்திக்கொண்ட அன்று கோல்தான் வடமாறு ஏன்பது! *

கடவுள் கிருபம்: அழகின் மதுவையர்தான் கலை * உயிர் அற்ற கலைமான் தவத்தைத் தான் கட்டியுடக் காண்கிறுன்தும் * அவர் பெற்றாரப்பது கிள்ளாமை தருகின்ற அற்புதம் * கலை-நிலைகளைத் தீட்டுக் காட்டுவதால் ஒரு நாளும் தீமை விளைவது. நன்மையான்யர் நேர்ணமயான்மல் ஆனு சகோன்ன ஆய்வதுண்டு, அவை அல்லாதவைகளுக்கு கிடந்தாரது ஆகும் * கியலாணமயான் துணியும் அற்புதமையும் ஆர்வலையுடமையும் மேக்கிறுன் * தீமைகளை தீட்டுக்காட்டுவதால் மனுவதுதான்றிறுன். * நேற்றிக்கண் நேருப்பையும் கோர்வாக்கும் துணியாத்தலை வரும் நாடுர் * உன் மாயத்தினாலை கிறுது வாக்கி நான் ஏனை கொள்ளுமாறு செய்தான் * பெரியதும் நன்றுமான ஏதும் வாக்கத்தில் அமைவதில்லை. வாக்கம் கெடுவது வாழ்க்கை யாகவேதான் * ஆதி கலையான்றியும் நிற்கவாகியோ! அக்கடவுள் ஒருவன் வடவைக் கனல் அலையாகிக்கொண்டியோ! ஆலம் ஒரு நாள் அதுதாகவாகியோ! * கண்ணில் பூப் படர்ந்தது ஏனில், அப்பூக்களைய அடி அடிவேறும் மாறுகொண்டே கியல வேண்டுவதில்லையோ! * பெண்ணே! உன் கண்வேள் பாயக் கலங்கி நிற்கும் என் நண்பனை, கையைப் பிடித்து வெகுட்டுவது பெண்மையுமன்று, வீரத்தின் பெருமையும் ஆகாது! * வந்தணைந்த பெண்மை அவன் வீரத்தை வாழுங்கிவிட அவனது தூய்மைக் கண்களை தான் நோக்கா * மின்னுக் கொண்டிருக்கிய தோற்றத்துன் * அவனது வேளைக் கண்கள் அவனைக் நோக்கா * கிறந்து ஏனக்கு கியற்றாகவே கிண்ணமயாது வருவும். அதன்யயன் எல்லையற்ற தூர்தி. துர்த்தவர் யொருதேரும் அது கிறந்து ஏனதாயாது * ஆயோ!... நீ வாழ்த்தியது போதும். அக் கண், — நீ வாழ்த்தும் அக்கண் — கண்டவரைக் கொன்றழுக்கும் ஏமன். * ஏன் உன்னத்தை கிணமை தேர் அமைதியாள் ஒரு பார்வையாள் கிறைத்தறோனிய கேவலைக் கண்டதே, வாழி! * ஏன் புன்னியம் கூட்டி வைத்த பாவையே! *